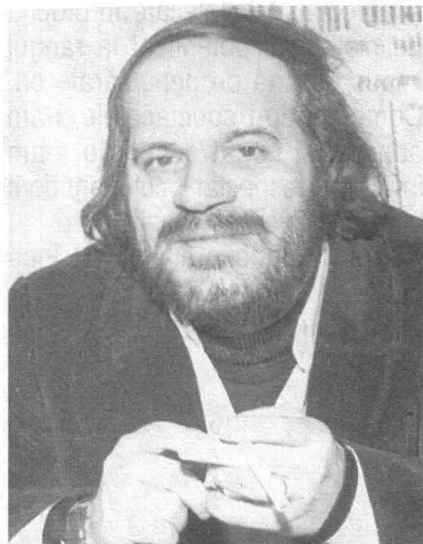

Cătălina BUZOIANU

Exorcism:

Aureliu

Manea

Alexa VISARION

Aureliu

Manea

un dor

al teatrului

Aureliu Manea este singurul regizor din țara noastră a cărei artă s-a convertit în mitologie. Într-un spațiu care i-ar fi asimilat vocația spre mister, el ar fi obținut statutul unui Grotowski sau al unui Kantor, adică dreptul de a avea laborator. Este singurul dintre noi, (noi, ceilalți, profesioniștii), care merita acest drept. Singurul în consonanță cu experiențele reale și nu mimate ale deceniului, singurul purtând uniforma detașamentului lor, și totuși original, inimitabil, unic.

Aureliu Manea și-a consumat, totuși, experiențele teatrale proprii, mereu capabili să pornească de la zero, mereu intransigent în a recunoaște limita unui act consumat.

Manea este atât de puternic pentru că forța lui vine din adevăr. Dintr-un adevăr profund, dramatic, dintr-o luptă acerbă cu fantomele care se hărțuiesc în sângele, în creierul și în viscerele lui, fantome care îl torturează și care îl încântă. Un infern aureolat de inocență, de incredibilă generozitate, de scânteia aceea pe care, în cazul lui, nu-mi e rușine s-o numesc geniu.

Artist – profet, Manea călătorește înăuntrul *revoltei*...

Pentru el, existența e un *straniu* – *fascinant* spectacol, lăsat în-tâmplării...

Damnat cu o energie unică, hărăzită doar spiritului său, artistul a dezarticulat cosmosul în atomi de teatralitate. Obsedat de dezvăluirile mistuite în fluidul acestora, le pătrunde fecund identitatea, stârnindu-le exploziv sensurile.

Ambiguitatea explorării vibrează de teroare subtilă și erotism. Măsura

Talentul lui Manea este acela de a nu fi împlânzitorul fantomelor sale personale. El știe să obțină ce vrea, lăsându-le deplină libertate. Soția din *Rosmersholm* și menajera-pendulă din aceeași piesă invadează scena și devin personaje-obiect, personaje-semn; personaje-metaforă ale unor abisale premoniții.

Manea și-a trăit viața cu intensă voluptate de la primul spectacol, reluând-o de fiecare dată într-un alt stil, într-o altă viziune, retratând-o mereu înainte de a o trăi, în timpul trăit și după cele câteva morți inevitabile, exacerbând trăirea, dilatând până la insuportabil detalii ale evenimentelor posibile sau reale.

De aceea, realitatea lui este atât de palpabilă, atât de vie. De aceea metaforele scenice nu devin la el scheme, pastişe, clișee. De aceea, poți să-l admiri sau să nu-l accepți, dar niciodată să-l detești. Este în afara socotelilor de partidă, în afara afacerilor impresionante. Și-a câștigat dreptul de a fi deasupra tuturor fiind el însuși. Trăind. Considerându-și teatrul, experiențele, într-un exorcism infernal și olimpien totodată. (1986)

unicității domină experiența. Folosind bisturiul gândirii, dar și misterioase fuziuni energetice, Aureliu Manea pătrunde esențele *pregătindu-le* de spectacol. Comic sau tragic, burlesc sau ritualic, auster sau expansiv, totul e dăruit pentru un *altfel de joc*. Conturul comun dispare. Regulile sunt sfidate, începe expediția fără sfârșit... „Dincolo de bine și de rău“, senzual și inițiat, regizorul descoperă dinamica halucinantă a echilibrului ruinat al existenței, în spectacolul ei. Doar incandescența acestor imagini.